

טיב הקהילה

פר' תזריע
א' ניסן תשפ"ב

המנינים לפי אופק דרושלים

זמני הדלקת הנרות ומצ"ש

הדרה"ג 6:23
מוצ"ש"ק 7:36
ר"ת 8:16

סוף זמן קריאת שמע ותפילה

סוק"ש א' 8:49 | סו"ת א' 10:07
סוק"ש ב' 9:32 | סו"ת ב' 10:35

המנינים לפי שיעור קוץ |

גיליון מס':

614

יו"ל ע"י קהילת שבת בבית ד' בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

משנכנס אדר מרבנים בשמחה | שבת החודש |

טיב הפרשה

והכינו את אשר יביאו

כך גם היום המקודש ב'שנה' היא בבחינת 'מחנה שכינה', והוא יום השבת המקודש מכל הזמנים. הרי לנו מכאן שטרם ביאת האדם אל הקדושה מוטל עליו לקדש עצמו שישה ימים, ואז יזכה שאור השבת יאחז בו כראוי, וכפי שאמרו חז"ל (עבודה זרה ג.) 'מי שטרם בערב שבת יאכל בשבת'.

ומטעם זה תיקנו להזכיר את השבת מידי יום כשאומרים השיר של יום' היום יום 'ראשון בשבת' 'שני בשבת' וכו', כדי להזכיר בכך את האדם ולזרזו להכין ולקדש את עצמו בתורה ובעבודה כבר מיום הראשון בשבת לשבת (ראה 'שער הכוונות' דרושי שבת - ויהי נועם), וכן מידי יום מזרזים אותו שוב, שאם לא עשה מעשה בראשון ועדיין לא התכוון לשבת, יעשה לפחות בשני או בשלישי ויפה שעה אחת קודם. וגם אם כבר התחיל להתכוון בראשון בשבת יש מקום לזרזו על כך בשני שיוסיף קדושה על קדושתו, וככל שהשבת ממשמשת ובאה ראוי יותר לזרזו על כך. ובמיוחד ראוי לו להאדם לטהר עצמו לשבת בהגיעו לשלושת הימים הסמוכים לשבת, כדאיתא ממון הבעש"ט ז"ע (הובא בספר'ק' 'עבודה ישראל' - פרקי אבות א) על מאמר הכתוב (שמות לז, א) 'בחריש ובקציר תשבות' שתיבת 'תְרַש' הוא ר"ח רביעי ח'מישי ש"שי, וימים אלו הם הנקראים 'מקמי שבתא' (גיטין עז), ויש להם יותר חיבור אל השבת, כפי הידוע מצדיקים שמיום רביעי בשבת כשאומרים ה'לכו נרננה' הקטן ב'שיר של יום' כבר מתחיל אור קדושת השבת להתנוצץ.

רמז להאמור מציון במקרא שלפנינו, בו נאמר: 'תשב בדמי טהרה', כי הנה אותיות תיבת 'תשב' הם 'שבת', ואמר הכתוב שאם רק ב'שבת' מתנהג האדם בקדושה, ורק אז הוא בבחינת 'דמי טהרה', אולם בהכנסו אל ימי החול הינו שוכח מן השבת, גם אם נכלל בחינה זו ב'קדושה' והיא בכלל ה'מתנה טובה' שהנחיל לנו בוראינו, מכל מקום אין זו כי אם מדריגת 'עם הארץ' שהוא בבחינת 'בכל קודש לא תגע' - כי לא התקרב ולא נגע בעצמו בקדושה, ועל כן לא זכה כי אם בהארה מועטת כראוי למדרגתו, ואל המקדש לא תבוא' - עדיין לא בא זה אל הקדושה העליונה הנקראת 'מקדש' 'מחנה שכינה', כי לזאת אי אפשר לזכות 'עד מלאות ימי טהרה' - עד שימי הטהרה יהיה מלאים, היינו שמטהר עצמו כל ששת ימי המעשה, רק אז יזכה בשבת לנחלה של קדושה בלי מצרים.

וכשהאדם זוכה להמשיך קדושת השבת מטיב בכך גם על כל סביבתו, כנאמר (שמות כג, יב): 'ביום השביעי תשבות למען ינוח שורך וחמורך וינפש בן אמתך והגר'. ופירש"י: 'בן אמתך - בעבד ערל הכתוב מדבר. והגר - זה גר תושב' ע"כ. ויש לדקדק בלשון הכתוב 'למען ינוח' שמשמעו כ'נתינת טעם', ולכאורה ראוי היה שידבר בלשון ציווי: 'וגם שורך וחמורך ינוחו' שזוהו אזורה על שביטת בהמתו ועבדיו. אם לא שרמז הכתוב על גודל השפעת קדושת השבת, עד שמשמשת כאמצעי לקרב גם קניניו החומריים אל הקדושה, כי גם הם יושפעו מאור קדושת השבת.

וישלישים יום ושלשת ימים תשב ברכמי טהרה בכל קדש לא תגע ואל המקדש לא תבא עד מלאות ימי טהרה: (יב, ז)

נהג בספרים הקדושים ביארו ההבדל בין קדושת השבת לקדושת המועדים, כי אור המועדים אי אפשר לו להאדם לזכות בו אם לא שיכין עצמו מקודם, הן ע"י המעשים הקשורים לאותו חג, והן ע"י העסק בחלק התורה העוסק בעניני החג. שונים פני הדברים כשמדובר באור השבת, שיכול האדם לזכות להארה מקדושתה גם אם לא יכין את עצמו כדבעי, וזאת כי השבת היא מתנה לישראל, כדאיתא בגמרא (שבת י:) 'אמר לו הקב"ה למשה מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה, ואני מבקש ליתנה לישראל - לך יהודיים', וכיון שבמתנה עסקינן אין היא צריכה להיות תלוי ביגיעה.

ואכן מצאנו סמך לכך גם בחז"ל שאמרו (ירושלמי דמאי פ"ד ה"א) ש'עם הארץ' אימת שבת עליו, ומתוך כך אינו מוציא דבר שקר מפיו בשבת. בזה גילו לנו חכמינו ז"ל, שכל יהודי באשר הוא שם זוכה להשפעה מקדושת השבת, גם מי שהוא במדריגה נמוכה מאוד והינו בבחינת 'עם הארץ' שאין לבו נמשך לתורה, ולא זכה להתקדש מ'אורה של תורה', גם הוא זוכה לאור השבת, ומתעורר על ידה ליראת שמים.

אולם מאידך מצאנו בספרים הקדושים שגם שבת בעי הכנה, והביאו סמוכין לכך ממאמר הכתוב (שמות טז, ה) 'והכינו את אשר יביאו', שכפי מה ש'הכינו' זאת משיכו ו'יביאו' על עצמם מקדושת השבת. כי הן אמת שהשבת ניתנה במתנה, אולם גם המקבל מתנה צריך להיות מוכשר לקבלה ועליו לעשות עבודה כלי המחזיק הברכה, וע"י שהאדם מקדים לקדש את עצמו קודם השבת הוא עושה את עצמו כלי לכך, וכערך ההכנה כך ערך הכלי, וכערך הכלי כך ערך הקדושה שיכול לזכות בה.

והזרזו ראוי שיתן דעתו להתכוון לשבת כבר מיום הראשון מימי המעשה, וכפי שמצאנו בגמרא (ביצה טז.) שכך היתה מידתו של שמאי הזקן, וכלשון הגמרא: 'בית שמאי אומרים מחד שביך לשבתך' ופירש"י: 'מאחד בשבת תן דעתך לשבת הבאה', ואף שמוזבא שם בגמרא שהלל הזקן מידה אחרת היתה לו, ולא דאג על השבת כי אם ביום השישי, לא היתה זאת כי אם עבור הצרכים הגשמיים, ועיון שם בגמרא, אבל אין ספק שעל ההכנה הרוחנית מודה הלל לשמאי שזמנה מיום ראשון לשבת.

ומצאנו לכך גם סמך מן התורה, כי אחר מעמד 'קבלת התורה' כשעלה משה להר לקבל את הלוחות נאמר (שמות כד, טז): 'וישכן כבוד ה' על הר סיני ויכסהו הענן ששת ימים ויקרא אל משה ביום השביעי מתוך הענן'. ופירש"י שם: 'ויכסהו הענן למשה ששה ימים לאחר עשרת הדברות... ולמדך, שכל הנכנס למחנה שכינה טעון פרישה ששה ימים' עכ"ל. והנה ידוע הכלל שכל מה שיש ב'עולם' יש גם ב'שנה' וב'נפש', ומצא לפי זה שכשם שהמקום המקודש ביותר 'בעולם' נקרא 'מחנה שכינה',

טיב המערכת

החודש הזה לכם

סיפר מורנו הרב שליט"א על אביו זצ"ל, בעת שהיה עוסק בחיבורו 'מעדני השולחן', כשהיה סוגר חודש ניסן, היה סוגר את חיבורו ועוסק בהלכות הפסח כמאמרם ז"ל 'שלושים יום קודם הפסח שואלים ודורשים בהלכות הפסח', והוא היה מקיים את המאמר הזה כפשוטו, ובעת שאנו מגיעים לימים הללו עלינו להבין מה יש לנו כ"כ לדרוש ולהתכוון, על כן אמרנו לשאול ולדרוש בענין זה.

ידוע שנשות ישראל הצדקניות כבר עמלות זמן רב קודם הפסח בהכנת הבית בגקונו ובהכשרתו לכבוד הפסח ואילו הגברים ב"ד"כ מצטרפים לחגיגה רק בימים האחרונים שלפני החג (במקרה הטוב...). זאת עלינו להבין, האם מצוות ההכנה לפסח ניתנה רק לנשים? והלא ודאי כי לא נערע חלקם של הגברים בציווי זה ואם כן מהו אותו חלק? טעם הדבר שתיקנו לקרוא פרשת החודש בשבת שלפני חודש ניסן, או בראש חודש ניסן כפי שיוצא לנו השנה, כדי שידע העם שחג הפסח מגיע ויתכונן, ובזמן ביהמ"ק היו צריכים להתכוון לעליה לרגל, שבפסח זה מצוה יחד משאר הדגלים כיון שיש קרבן פסח ומכיוון שבשבת היו כל העם באים לבתי כנסיות תיקנו שבשבת יקראו בתורה את פרשת החודש שבה הקב"ה מצווה על קרבן הפסח ובימינו שאין לנו ביהמ"ק הקריאה הזו מזרזת אותנו להתכוון כראוי לקראת הפסח כל אחד בחלקו.

וכאן אנו חוזרים לשאלה הראשונה, הרי הגשים יודעות בבירור מהו חלקן בהכנות לפסח, אך מהו חלקם של הגברים? על כך נוהג מורנו הרב שליט"א לומר כי כשם שהגשים מתכוונות בחלקן מפורים או מלפני, כך גם צריכים הגברים להתכוון בימים אלו לקראת המצווה של 'זהגדת לבנך', ועל כל אחד ואחד ללמוד את הגדה עם הפירושים והמדרשים כראוי, וכל זאת עד הפסח, וכשיגיע הפסח יהיה מוכן כראוי, ולא כמו אותם אנשים שבעת עריכת הסדר הם יושבים עם הגדה גדולה ומחפשים ווארט או פירוש יפה, והחכם עיניו בראשו.

(ע"פ שיחה בסלל שבת)

ניתן לשפוע את שיחותיו של פורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיור
באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

טיב
ההודעות

המות והחיים ביד הלשון

נגע צרעת כי תהיה באדם והוא אל תהיה: (יג, ט)

עונש הנגעים בעוון הלשון

הנה, מלשוננו של הרמב"ם (הלכות טומאת צרעת פט"ז ה"ה) המדבר מענין הנגעים רואים שהנגעים באו כדי לעורר את האדם לתשובה על עוון הלשון, והא לך מקצת דבריו: 'הצרעת הוא שם האמור בשותפות כולל עניינים הרבה שאין דומין זה לזה, שהרי לובן עור האדם קרוי צרעת, ונפילת קצת שיער הראש או הזקן קרוי צרעת, ושינוי עין הבגדים או הבתים קרוי צרעת, וזה השינוי האמור בבגדים ובבתים שקראתו תורה צרעת בשותפות השם אינו ממנהגו של עולם אלא אות ופלא היה בישראל כדי להזהירן מלשון הרע, שהמספר בלשון הרע משתנות קירות ביתו, אם חזר בו יטהר הבית, אם עמד ברשעו עד שהותץ הבית משתנין כלי העור שבביתו שהוא יושב ושובב עליה, אם חזר בו יטהר, ואם עמד ברשעו עד שישרפו משתנין הבגדים שעליו, אם חזר בו יטהרו ואם עמד ברשעו עד שישרפו משתנה עורו ויצטרע ויהיה מובדל ומפורסם לבדו עד שלא יתעסק בשיחת הרשעים שהוא הליצנות ולשון הרע' עכ"ל.

הנגעים וטהרתן מבטאים חומרת עוון הלשון

הנהגה תורתית הלא נצחית היא, ובהכרח שגם אם מראות הנגעים אינם מופיעים בימינו בפועל, רצונה התורה שכשיעסקו ישראל בתורת הנגעים יתעוררו הלבבות להכיר בחומרת עוון הלשון על ידי שיתבוננו במהותן של הנגעים, כמבואר בלשון הרמב"ם הנזכר, שכל סוגי הנגעים מבטאים על 'שינוי להרע', קירות הבית משתנים על ידם, וכתוצאה מכך גם נפסדים לפעמים. הכלים והבגדים משתנים, ולפעמים השינוי גורם הפסד. וגם עור האדם משתנה, וכתוצאה מכך משתנה גם מעמדו. בכך מעידים הנגעים שסיבת בואם הוא על כך שהאדם גרם לשינוי להרע, ובהופעתם מוכיחים את המצורע, ואומרים לו: ראה מה גרמת בעיקמת שפתיים, שפותותיך שינו מצבים, וגרמו לזולתם הזיקות וביזיונות, וגם פגמו במעמדם. וכשהאדם יתבונן בכל זאת, ויכיר עד היכן מגעת רישומו של דיבור, ודאי יתעורר להיות מעתה זהיר מאוד בדיבורו.

גם טהרת המצורע על ידי דיבורו של הכהן באים להורות עד כמה עושה הדיבור רושם, כי כל עוד שהכהן לא אמר את דברו אין הנגע מטמא, על אף שבפועל הוא קיים ועומד. וכמו כן, כל עוד שאין הכהן מטהר במילולו אין האדם נטהר מטומאתו, אל אף שבפועל התרפא מצרעתו. בכך ביקשה תורה ללמד להמצורע עד היכן עושה הדיבור רושם, ועל כן יהיה זהיר מעתה שלא יעשו דבריו רושם להרע ח"ו.

עובדא והמחשה

וכהמחשה לדבר אספר עובדא ששמעתי מהגה"צ רבי משה אהרן שטרן זצ"ל. פעם יצאו מרן ה'חפץ חיים' עם אדם גדול נוסף לנסיעה ארוכה עבור איזה דבר מצוה. הדרך ארכה להם כמה ימים, ועל כן הוצרכו לעשות כמה חניות במהלך נסיעתם כדי להשיב את נפשם מעמל הדרך ולהשיב רעבונם.

באחת החניות מצאו אכסניה על שולחנה של בעלת הבית יראת שמים, שהידורי הכשרות אצלה ענו על הדרישות המיוחדות שלהם, והסבו שם לסעודה.

בעודם סועדים נכנסה בעלת הבית ושאלה אם התבשיל ערב לחיכם. ה'חפץ חיים' ענה תיכף בשבח התבשיל, אולם חבירו למסע השיב שהאוכל אכן משובח, אולם חסר מלח.

כשעזבה את החדר הוציא ה'חפץ חיים' אנחת שבר מגרונה, באמרו: אוי ואבוי, כל ימי נזהרתי בעצמי מדלבר ומלשמוע לשון הרע, ועתה נכשלתי, כי בניסיעתי זו נסתבב איסור לשון הרע. אותו גדול נאחז חרדה ותדהמה, ומאידך גם תמה ושאל: רבי ישראל מאיר, איזו לשון הרע היתה פה?

ענהו ה'חפץ חיים': כלום אין לשון הרע במה שאמרתם לבעלת הבית שהתבשיל חסר קצת מלח? הן לא היא שבישלה את האוכל כי אם המבשלת שהיא מעסיקה, וזו היא מן הסתם אשה אלמנה, ומיד כששמעה את טענתכם על המלח, הלכה למטבח וכעת היא מרעימה קולה על המבשלת המסכנה: הלא היא לא שמת מלח בתבשיל, והמבשלת מתנצלת ואומרת, כי כן שמה מלח, ובעלת הבית ממשיכה בגערותיה וטוענת: הלא הרבנים הסועדים כאן אומרים שלא שמת מלח, וכיצד זה את אומרת אחרת? כך מתנהלת כעת ויכוח, וכשהמבשלת אומרת בביטחה ששמה מלח ובעלת הבית צועקת עליה שהיא שקרנית, וכשהמבשלת תעמוד שוב על דעתה תאמר לה בעלת הבית: אם אתה לא מעיזה פנים לומר על הרבנים שהם שקרנים, איני רוצה בך יותר כמבשלת!...

חבירו למסע של ה'חפץ חיים', שכאמור אדם גדול היה, יושב ושומע לדברי ה'חפץ חיים', ופליאתו גוברת מרגע לרגע על דמיונו המופלג: מגין לו כל זה? איך הוא בונה מדיבור כל כך פעוט מגדלים באויר? ובגבור פליאתו אמר לה'חפץ חיים': רבי ישראל מאיר, הנכם מגזימים!... ענה לו ה'חפץ חיים': רצונך להיווכח שצדקתי, הבה ניכנס שנינו למטבח ונראה מה מתרחש שם...

קמו שניהם ונכנסו למטבח, ומצאו שתי נשים נרגזות ומוחות דמעה

מעניניהן, אחר דין ודברים קולני ופוגע, ולאחר שהספיקה בעלת הבית | הפשך נעפוד הבא <

הכשרת והכנת המטבח ב'

לפסח (שם, מבית לוי).

יא. משטח מזוכיכית שמבשלים עליו אין מועיל בו הגעלה מדינא, לפי מה שנקטו הפוסקים להחמיר דדינו ככלי חרס (מבית לוי).

יב. תנור מיקרווא אין להכשירו לפסח (מבית לוי, שו"ת אבן ישראל ח"ט סי' ט, תשובה ח"ב סי' ר"ב).

יג. מרחץ בלימים קשה להכשירו כדון, וע"כ ראוי להימנע מלהכשירו, ואם יש צורך גדול יש לעשות שאלת חכם (מבית לוי).

יד. אם רוצה להכשיר מלחה של שבת, ידליקנה, וכשתהא מחוממת היטב יערה עליה מים חמים, ואח"כ יכסה בנייר אלומיניום עבה, ואם שכח להכשירו מערב פסח יכל לעשות כן בחוה"מ שידיקנה כשעה ואח"כ יכסנו באלומיניום עבה (מבית לוי). וי"א שדי להכשירה על ידי חימום הפלטה מעט, ומ"מ עדיף שיאה לו פלטה מיוחדת לפסח (הליכות אבן ישראל).

טו. פה העשוי לכשירי ההלכה בשבת שמשתמש בו כל השנה לא ישתמש בו בפסח, אלא יקח פח מיוחד לפסח, כיון שקשה מאד לנקותו כראוי מחמת הלכלוך הנדבק בו. ואם שכח לקנות פח חדש, ינקוה היטב, ואח"כ יפוך את הפח, ואתו המד שעליו מניחים את הסירים יהא מונח לזמן ממושך על האש, ואח"כ יכסנו בנייר אלומיניום (מבית לוי).

טז. מצבת שמנגבים בו כלי החמץ כל השנה אין להשתמש בו בפסח, אלא יש ליחד מגבות לניגוב כלים מיוחדים לפסח, ואם מגעילן מותר (הליכות אבן ישראל).

יז. ראוי ליחד סמלים מיוחדים לפסח לנשילת ידים, כיון שמתגלגלים כל השנה בין החמץ.

זהרתי לנצח וזהו

יח. לא יאמר אדם כמה טורח פסח זה, כי רשע מה הוא אומר מה העבודה הזאת לכם, מה טורח זה לכם. ועכשיו אין העולם נזהרין בזה, ויש שלמדו עליהם זכות שאינו נקרא רשע אלא כשאומר כן על הקרבת קרבן פסח שהוא מצוה מן התורה, משא"כ בזה"ז שאומר כן על גדול הזהירות וחומרות יתירות אין איסור בדבר (ש"ע

ח"ב סי' תס"ט סי' ט).

יט. נכון ללמד את ישראל בהיותן מגעילין ומלבנין את הכלים מפני החמץ, שיכוונו שכמו"כ יבער הקב"ה יצר הרע והרשעה שהיא הלילית מן הארץ, ובטוחים אנו בהקב"ה להעביר גילולים מהארץ, ומנהגן של ישראל תורה היא לגרד שולחנות וספסלים וכוותלים מפני חשש חימוץ, והש"ת עיניו פקוחות על כל מעשה בני ישראל עדת סגולתו קדושים בני קדושים אשר כל טרחתם הוא לביעור חמץ כל ימי חודש ניסן, וכמו כן יגרד הקב"ה את כל הנגעים הבאים מס"א ומקטרגים ומכח זה אנו סובלים גלות המד הזה, ובהיות כי כל ענייני טורח של חג המצות הקדוש הוא באהבה ובשמחה לכן צריכין ישראל לשמור עצמן מלב רגז, ומכ"ש שלא יהיה ריב ומצה ומחלוקת ביניהם (קב הישר פרק ט"ו).

כ. כל טורח שאדם מטריח את עצמו לכבוד יו"ט של פסח והוא עייף ויגע בהטורח, אוי בעסק זה הוא הורג כל המזיקים הנקראים נגעי בני אדם, והעוסק בטרדת המצוה של חג הפסח הוא מתקן התיקון של העון החמור, ולב ידע מרת נפשו שכמעט אחד מאתנו לא ניצל מחטא זה, על כן מוטל על כל אחד ואחד מישראל לתקן מאי דאפשר, והש"י ברוב רחמי וחסדי יקבל מחשבות טובות של ישראל עמו וימרה עלינו לגאלינו (שם פרק ז).

א. השיש הכיור הוא כלי חמץ שהרי גם הוא בולע חמץ במשך השנה כששופכים בו מים חמים ורתחים שיש בתוכו פירווי חמץ, או ששופכים מרק של חמץ חם וכדו, ולכן צריך לנקותו היטב מכל לכלוך של חמץ בעין, וכן צריך לנקות את החמץ הדבוק במקום יציאת המים מהכיור. וצריך לנקותו עם חומר ניקוי חריף, וכן יש לשפוך חומר חריף לתוך נקב יציאת המים, שיש לחוש שמא נשאר משוה חמץ בעומק הנקב, ומצוי הדבר שכשהכיר נסתם המים שבועמק הנקב חוזרים ובאים לתוך הכיור כשבתוכם חמץ בעין, וע"כ צריכין לנקותו וגם לפגמו במקום שאין ידו מגעת (שם, מבית לוי, אזהרת הכיור במחירי הכשרות).

ב. ומ"מ אף לאחר שניקו את הכיור יש להניח איזה דבר המפסיק כגון פח או פלסטיק המיוחד לפסח (קב בשם).

ג. אם הכיור עשוי מנירוסטה יכול להגעילו ע"י עיירי ורתחים מכלי ראשון על כל הכיור, ויעשה העיירי ע"י שישפוך המים מלמטה למעלה, ומ"מ גם בזה יש להניח בו דבר המפסיק (מבית לוי, קב בשם).

ד. כיור המשמש לנשילת ידים בלבד, מנקוה היטב מכל לכלוך של חמץ רדיו (קב בשם).

ה. השולחן שבמטבח שהדרך להשתמש בו כל השנה לא צריך שאלא גם ע"י מפה, ישטפנו וינקוה היטב באופן שלא ישאר שום ממשות של חמץ, ומכסה אותו במפה ואוכל עליו בפסח, ויש להניח איזה ניילון או נייר מתחת למפה באופן שלא יעבור הרטיבות דרך המפה אם ישפך מרק או דבר אחר מכלי ראשון (שם). וי"א שאם אוכלים על השולחן כל השנה בלא מפה, ולפעמים מניחים עליו דבר גוש חם, יש להגעילו לכתחילה ע"י עיירי מכלי ראשון, אם אין חשש שיתקלקל השולחן ע"י, ויכסנו במפה (מבית לוי).

ו. במקדד יש להוציא את כל המדפים והמגירות שבתוכו ולנקותם היטב, גם יש לנקר את החמץ מן החוצצים והמסילות של המדפים, ויניקה הגומיית שעל הדלת, עד שלא ישאר שום פירווי חמץ בעין שיכולים ליפול אחר כך לתוך המאכל (קב בשם).

ז. ומה שמצוי לפעמים שיש בהם בכמה מקומות חורים שנפלו לשם פירווי חמץ ואי אפשר להוציאם משם, מבטל אותם רדיו בכך, ומ"מ עדיף שישפוך לשם חומר חריף שיאה נפסל מאכילת כלב (שם).

ח. יש מדקדים לכסות המדפים והדפנות של המקדד בניירות או נייר כסף (שם, מבית לוי).

ט. גם במקדד צריך להפשירו ויניקה אותו היטב כנ"ל, אך יש חוששים בזה לדעת הסוברים שגם בקרח שייך כבישה, וגם לדעה הסוברת דכבוש מפליט מכל דופן הכלי אף ממה שדבוק עליו מבחוץ, וא"כ כשמכניסים לשם מאכלי פסח נמצא שהן נכשבים שם עם הדופן של המקפא שהוא כלי חמץ, ולכן כתבו שיש ליהרר להכניס את המאכלים של פסח עטופים בתוך כמה שקיות כדי שלא יהא מים וקרח באמצע, ואף במקפא כמו שלנו שאין בו קרח ג"כ יש ליהרר בזה, מפני שכשהדלת פתוחה מעט זמן הוא מעלה קרח (קב בשם).

ומ"מ אין לחוש בכל מה שנכבש לפני הפסח, כיון שהוא אינו בן יומו וכבר נתבטל בערב פסח (שם).

י. הדיינים של הגו ותנור האפיה כיון שקשה מאוד להכשירם לפסח כדון, הן מחמת שקשה מאד לנקותם, והן מפני שצריכין ליבון חמור כדי להוציא הבליות, לכן יש להימנע מלהכשירם

החודש אשר ישועות בו מקיפות

לְצִיּוֹן דָּרוֹר תִּשָּׂה בּוֹ קְפוֹת, דָּבָר אֹרֵר יִקְרוֹת לְקְפוֹת, הַחֹדֶשׁ אֲשֶׁר יִשְׁעוֹת בּוֹ מְקִיפּוֹת, תְּחוּסִים בּוֹ מִתְחַלְלוֹת וְתוֹקְפוֹת (יצירת לשבת החודש, מוסף ברכת גבורות)

בידוע ומפורסם מ"ש בספרים הקדושים, ברמזי לשון החודש אשר 'ישועות בו מקיפות', הוא מלשון 'התנוני המקיף על פקנסו' (אבות ג, טז). כי דרך הסותרים נדיר במשא ומתן בהקפה, שאף אם עתה אין לו לסוחר אפשרות תשלום על הסחורה, הרי זוקפים לו את חובו 'בהקפה', ולכשירווח לו יפרע את חובותיו.

ומידה זו מעלה טובה יש בה הן בשביל המוכר והן בשביל הקונה, שכן הקונה יכול בכך לרכוש סחורה אף בעת שאין לו ממון. ואף המוכר הרי רוצה למכור את סחורתו, ואם לא יניח אפשרות של מסחר בהקפה הרי יפסיד בכך הרבה קונים. ומלבד מה שמפסידים עתה שלא יוכלו לרכוש אצלו מסחורתו בהעדר מזומנים תחת ידם, עוד יגרום בכך שהסוחר יפשוט רגל ועיוב את כל עסקי מסחרו, ונמצא זה המוכר מפסיד סוחר זה לשנים הרבה. - לפיכך כדאי ורצוי למכור בהקפה, כדי שיוכל הלוקח להתייצב על רגליו, ובכך יוכל לצבור ממון ולפרוע לו למזכר את כל חובותיו, ולהמשיך במסחרו עימו שנים רבות.

כן הוא בענין הנמשל, שאף אם מצד עצמנו עדיין אין ראויים אנוחנו לנסים ולישועות, מחמת מיעוט מעשיו הטובים. - מכל מקום בזה החודש הישועות בו 'מקיפות', שניתנים בהקפה על שם העתיד, שבכוח האורות וההתעלות של חג הפסח יצבור זכויות מחדשות, ויוכל לפרוע קפדותיו. ואילו דורשי רשומות דרשו ברמז לשון 'מקיפות', שהוא מלשון סמוכות,

קענין "תורם שלא מן המוקף" (תורמות ג, ד), דהיינו מלשון סמוך.

והיינו הרמז "החודש אשר ישועות בו מקיפות", כלומר שהישועות בו סמוכות וקרובות אל איש ישראל קודש, לגאולת הפרט ולגאולת הכלל, בניסן נגאלו ובניסן עתידים להיגאל, אמן.

• § • § •

סיפור הרה"ק קדוש ישראל מרח"ן זצוק"ל.

בעיר אחת דר גביר נכבד בעמיו, איש המעלה וירא אלקים, שהיה מרבה בצדקה ומחבב את המצוות.

אחת המצוות האהובות עליו, היתה "כוס של אליהו" בליל הסדר, אותה היה מטפח ומחדד מאד. הוא רכש גביע זהב יקר תפארת, ובכל שנה לפני חג הפסח שלפו מן הכספת, צחצחו הדק היטב והוסיפו בו הוד והדר, בהוספת יהלומים ומרגליות סביב סביב, וביישורו והברקתו, עד שעמד נוצץ ומבריק לתפארת מצות כוס של אליהו הנביא.

כיוצא בדבר היה מהדר בקניית יין משובח ישן נושן, מן המשובחים ביותר, כראוי וכיאות לאבא אליהו זכור לטוב, בליל שימורים.

לימים התגלגל לו הגלגל ונהפך עליו מלמעלה למטה רח"ל, אט אט ירד הגביר מנכסיו עד שנאלץ להתחיל למכור את חפציו היקרים ואת כל רכשו אחד לאחד, כדי להביא אפוא פרנסת ביתו.

אולם על "כוס של אליהו" המפוארת שמו הגביר לשעבר מכל משמר, באהבתו הגדולה לאותה מצוה השגיח עליה כעל כל הון, את הכל מכר והוציא מביתו, מלבד אותו גביע מיוחד.

בראש חודש ניסן כאשר החלו להפציע 'הימים המבורכים', הועמד הגביע המפואר אחר כבוד במרכו המזון שבסלון הבית, ומתוך הטרקלין האיר אורו זרח אל תוככי ליבות בני המשפחה גם בשנות עניותם ודלותם, והיו שמחים עמו מאד מדי שנה בימי הפסח.

שנה אחת כאשר התקרב ובא חג הפסח יחד עם הוצאותיו המרובות, לא היתה לאיש פרוטה לפרוטה, הוא לא ידע מהיכן ישיג מצות ומרור וחורסת, יין לארבע כוסות, ואת שאר צרכי החג המרובים. - החליט אפוא בלב כבד שבמצב ביש שכזה לא נותרה שום ברייה לפניו, הרי אסור לבטל את מצוות החג בשביל גביע יפה ומהודר, ומן ההכרח אפוא למכור גם את הגביע הנכסף.

אולם זוגתו שהיתה אשה תמימה באמונתה השלמה, הזדעזעה מן הרעיון שהציע בעלה למכור את "כוסו של אליהו" הנאצלת, וסירבה לכך בכל תוקף. היא טענה שגביע זה שייך לאליהו הנביא בעצמו, ואין לנו שום

הפנף פעפוד הקודם | טיב השולחן | להודיע להמבשלת שהיא מפוטרת, וכפי שתואר 'הפנף חיים' מראש.

כשראה אותו גדול מה שקרה, השתדל בכל כוחו לשנות את המצב, הוא התנצל תיכף בפני האלמנה, בהסבירו כי לאמיתו של דבר לא היתה פגם כלשהו בתבשיל, רק הוא זקוק תמיד לרובי מלח, וזה רק ענינו הפרטי. כמו כן פייס את האלמנה על צערה, ולא עזב את המקום עד שבעלת הבית נתרצתה שוב להחזיק את המבשלת תחתיה.

'זכות' למוכרו. - לשאלתו של בעלה, כיצד אם כן יעשו את חג הפסח הממשמש ובא? היתה היא חזרת ואומרת לעומתו, שעלינו לשים את מבטחנו בהשם יתברך, הון ומפרנס מקריני ראמים עד ביצי כינים, שבודאי ישלח ישועות ממרומים!

כראות האיש שאין אשתו מסכימה בשום אופן למכירת הגביע, הבין שלא נותרו בידו עוד שום חפץ למכירה, והשליך אף הוא על ה' יהבו.

והנה אתא ובא ערב פסח, הבית ריק מכל, והאיש שלא רצה לראות בצער חסרונו הגדול, יצא בשעה מוקדמת לבית הטבילה, ומשם היישר לבית הכנסת כדי להכין את עצמו לכל הפחות בלימוד ובתפילות לקראת החג.

כשחזר האיש מבית הכנסת לאחר תפילת מעריב של ליל התקדש חג לא האמין למראה עיניו, השולחן עמד ערוך בכל טוב, מצות מהודרות לרוב, 'קערה' מלאה עם כל הנצרך, ובקבוקי ינות משובחים מפחרים על כל השולחן, ובמטבח מצא מן המוכן בשר ודגים וכל מטעמים!

הוא שאל את זוגתו הצדקנית ברוב השתוממות, מאין כל הכבוד הנהדר הזה? והיא סיפרה לפניו ברוב התרגשות שלאחר צאתו מן הבית, הגיע אורח חשוב שזקנו הלבן יורד על פי מידותיו, ומאיר זורח בהדרת פנים נפלאה, וביקש להתארך בביתו בליל הסדר. אך אני התנצלתי בפניו שאין לנו ולא כלום... נענה הזקן ואמר, על כך אינכם צריכים לדאוג כלום, כי הבאתי עמי את הכל! ותיכף הכניס הביתה עגלה שלמה מלאה כל טוב.

בטרם לכתו אל התפילה, הוסיפה האשה, ביקש הזקן שאם יתאחר מעט בלילה, יתחילו לערוך את הסדר בלעדיו, ושימתינו עליו ב"כוסו של אליהו".

האיש התמלא שמחה עצומה, והודה להשם יתברך על רוב טובו וחסדו עמהם. הוא ניגש לעריכת הסדר בנהירו דאנפין ובשמחה עילאה, ובעת פתיחת הדלת בשפון חמתן הופתעו בני הזוג לראות שוב את אותו זקן, שלא היה אלא אליהו הנביא זכור לטוב! שנכנס בשמחה גדולה לביתם ושתה מכוסו המהודר.

בטרם לכתו אמר, בזכות המסירות נפש שלכם שלא למכור את הגביע שלי "כוס של אליהו" הנכבד, שלחוני משמים להביא הברכה אל ביתכם, ומכאן ואילך לא תדעו עוד מחסור בעזרת השם.

ואכן עד מהרה חזר הגביר לעשירותו המופלגת, והמשיך לפאר ולהדר את כוסו של אליהו הנביא, ביתר שאת וביתר עוז.

כשסיים הרה"ק מרח"ן את טיב סיפורו הנחמד, הוסיף: הנה הבעל שחשב מתחילה כן למכור את "כוסו של אליהו", זכה לקבל פני אליהו הנביא פעם אחת בלבד. ואילו האשה שהיתה לה יותר מסירות נפש בדבר ולא הסכימה למכור את הגביע, זכתה פעמיים לגילוי אליהו!

• § • § •

צא ולמד מטיב עבודתם של ישראל בימים המקודשים הללו, הנקראת עבודת 'כשר'ק' [כ'אשרן, ש'ובען, ר'ויבען, ק'ראצען]. ידי נשים צדקניות מלאות עבודת נקיון וקראצוף, מצות ביעור חמץ מתקיימת בבתי ישראל במלאו הדרה.

מה מאוד יפלא כשמתבוננים בדבר, לקחנו בית שלם מלא חמץ מכל המינים ומכל הסוגים, מתגלגל ושוכן בכל חורים ובכל סדקים. והנה בחג הפסח מתרחשת לה בבית מהפכה רבת, שינוי דרסטי מקצה אל קצה, אין אף גרגר חמץ אחד בכל רחבי הבית כולו, ואפילו כלי החמץ כבר נמכרו לגוי ואינם שלנו... שאם ח"ו כן יאה זה חמץ שלנו, הרי זה אסור אף אם הוא רחוק אלפי פרסאות מכאן ועד סוף העולם וסגור ומסוגר עם מאה מנעולים!

מראה מופלא זה בא ללמדנו, שיכול אדם בשבוע ימים של חג הפסח להתהפך מקצה אל קצה, כשם שכל הבית והנהגתו שונה בפסח, האכילה שונה, השתייה שונה, השמירה שונה. - כן יכול האדם לעשות אותה מהפכה בעצמו ובנפשו.

וממנו נקח לעבוד את ה', להפיק מוסר השכל, כאשר לפעמים חושב האדם, שאין לו סיכוי להשתנות לטובה חלילה, | הפנף בעפוד הנא <

סיפורי השגחה פרטית שנשלחו לבערכת ע"י הקוראים

ואל תיטוש תורת אמן

סיפור מורינו הרב שליט"א בהתרגשות סיפור הממחיש עד כמה צריך לשמור מנהגי ישראל ולו הפשוטים ביותר. וכך סיפר: הגיע אלי אחד התלמידים שלי שהוא בן למשפחה של ידאי שמים, משפחה של תלמידי חכמים חשובים והגיש בפני קערה עם עוגיות של פורים, מה שאנחנו מכירים כאוני המן (המן-טאש). לשאלתי מה פשר העוגיות האלו, השיב: "אלו עוגיות היהדות שלי ושל כל משפחתי!!!"

וכך סיפר את הסיפור הבא: "אבא שלי גדל כילד גוי לכל דבר בחוץ לארץ. יום אחד כאשר היה כבר בחור צעיר הלך אבי לבית של חברו הטוב על מנת ללמוד למבחן. אמו של החבר הגישה להם קפה ועוגיות. אבא התרגש מהעוגיות הטעימות ואמר שזה בדיוק כמו העוגיות שבתא שלו שולחת להם... החבר אמר: "אם כך אז הסבתא שלך יהודייה!!!" אבא שאל את חברו מה הקשר? והחבר הסביר שאלו עוגיות מיוחדות שהיהודים אופים לכבוד חג הפורים...

ואז אמא של החבר המשיכה לחקור ולדרוש בהרכב המשפחתי והתברר שזו אמא של אמא כלומר שגם הוא עצמו יהודי. האמא של החבר חקרה אחרי שמות המשפחה בעבר ובהווה וקבעה חד משמעית שהאמא והסבתא יהודים מה שאומר שגם אתה יהודי!!!

אבא חזר הביתה המום מהמידע החדש שזה עתה קיבל ושאל את אמו אם הם אכן יהודיים? והיא אישרה את שהם יהודים לכל דבר ועניין ואחרי השואה היה פחד גדול להיות יהודי ולכן היה התבלבלות. אבא שאל את אמא מה זה להיות יהודי? אמא שלו הסבירה שהיא צמה ביום כיפור, מכינה עוגיות מיוחדות בפורים, ואופה חלות בימי שיש, ולא אוכלת 'דבר אחר'.

אבא חקר יותר לעומק בנבכי היהדות במשך השנים עד שחזר לצור מחצבתו ומל עצמו בגיל מבוגר חזר בתשובה שלימה התחתן והעמיד משפחה מפוארת לעם ישראל בכל קנה מידה."

המשיך הרב וסיפר, התרגשתי מאוד ובירכתי בכונה גדולה על העוגיות שהמסורת הזו השיבה לכור מחצבתה משפחה עניפה לעם ישראל. תראה מה זה מנהג קל ופשוט שאין בה שום הלכה אלא רק מנהג מקומי של היהודים עד כמה יש בכוחה לשמור את הגזלות של העם היהודי!!!

הפענוץ לזכות את הרבים בספור של השגחה פרטית מודפן לשלוח אל ר' שפחה ספואלס
פנקס: 15326517922
או ל: o.y.wines@gmail.com

עובדא זו היא המחשה נוראה, כמה צריכים להיות זהיר בדיבור, ולחשוב מחשבות האין להוציא כל דיבור באופן שחלילה לא יעשה רושם להרע ח"ו.
בנוסף רואים מזה שה'חפץ חיים' השכיל לרדת לדעת בני אדם ולהליכותיהם, והדברים ינכרים גם בהמחשותיו בספריו 'חפץ חיים' ו'שמירת הלשון'. ואפשר שלכן סיבבו מן השמים שספריו אלו נתקבלו מאד, כי ידעה ההשגחה העליונה שרק ע"י שיהגו בספרים אלו יזכו להינצל מעוון הדיבור.

בה, או שמניח הוא את כספו על קן הצבי, ועלול להפסיד הכל! כששמע הרבי את שאלתו של האיש, רצה לשלוחו מעל פניו, וכי נביא אנכי לדעת את מצב השלגים שבנהרות בעוד ארבעה חודשים? הלא שאלה כזו שיכת לצוות החוזאים שבשירות המטאורולוגי, שם יושב לו החזאי 'החזה' את תשקיף מזג האוויר לימים הבאים לקראתנו שלשום... וגם הם אינם יודעים לומר בימי החנוכה מה יהיה מצב השלג שעל הנהר בירח ניסן... ומה כל זה קשור אלי?

אך האיש התמים אינו מרפה, הרבי יודע הכל! פסק בנחרצות, ואין אפשרות לפנות לשום אדם בעולם עם שאלה שכזו, רק אל הרבי הק' בעצמו.

ניסה הרבי כמה פעמים להסביר לאיש שאין כאן מקום לשאלה שכזו, ואין מן הראוי להטרידו בשאלות כאלו. אך ללא הועיל, האיש מתעקש ומבקש על נפשו, בהיותו שגורל כל ששת בנותיו הבורגות תלויות ועומדות בעסקה זו, מוכרח הוא לדעת האם לבצע את העסקה או למשוך את ידיו ממנה.

כראות הרבי שהאיש אינו מרפה, קרא לגבאי פנימה, וביקשו להוציא את הטרדן מן החדר!

מדוע מפריע אתה כאן לרבי? - שאל הגבאי ברוגזה.

אבל האיש ברוב תמימותו אינו מבין מה רוצים ממנו, וחזר שוב על שאלתו, שהוא רק מבקש לדעת את 'תחזית מזג האוויר' של חודש ניסן הקרב ובא.

כששמע הגבאי הנאמן את שאלתו התהרהר קמעא, ונראה כמסתפק אם אכן צריך להוציא את האיש.

כשראה הרבי שהגבאי מסתפק בדבר וחוכך בדעתו, התחייך אליו ושאל: האם גם אתה חושבני כחזאי?... הכיצד אוכל לחזות ולדעת עתה את העתיד להתרחש בחודש ניסן?

אולם הגבאי הפיקח, שכבר זכה להכיר היטב את הרבי, אמר, שאם באים אל הרבי בשאלה שכזו ייתכן שזו כן 'רעבי' שע שאלה, שהרי לאדם פשוט לא יגישים עם שאלות שכאלו! הגבאי שריחם על האיש ניסה להמליץ יוסר עליו, והסביר לרבי שבודאי אין כוונת השואל לשאול כאן על פי חכמת המטאורולוגיה... אלא מתוך 'אמונת צדיקים' בלבד שואל הוא בתמימות אם עליו לבצע את העסקה.

כשראה הגבאי שהרבי מאזין לדבריו המשיך והטעים, הרי עומדים אנו כעת בימי החנוכה המקודשים, שבהם מאיר וזורח האור הגנוז המופלא, שבו ניתן לראות מסוף העולם ועד סופו. ומאמינים אנו בני מאמינים בכוחם של צדיקים, בפרט בימי הניסים הללו!

כשמעו הרבי הק' את דבריו, קם ממקומו נעמד בדחילו ורחימו בקרן זוית ושפך תפילה קצרה לפני קונו. ולאחר מכן הסביר פניו אל האיש בברכה מעליא, טע נא לביתך ותבצע את העסקה על הצד היותר טוב! והשי"ת יהיה בעזורך שלא תפסיד בה כלום, ותוכל להשיא את בנותיך בריח ובכבוד!

האיש שמח מאוד על התשובה הברורה שקיבל ביחד עם הברכה הטובה, ואכן התבצעה העסקה על הצד היותר טוב, ולאחר פסח חזר האיש להודות לרבי על עצתו אמונה! - מאותו עסק טוב התעשר האיש, ומאז זרחה שמש הצלחתו ונעשה לאחד מן העשירים הגדולים בארץ פולין.

ללמדך גדול כוח אמונת הצדיקים, שיודעים הכל מכוח התורה שבקרבם, ואינם נצרכים לא לחזאים ולא לחוזים... רק חשים ומרגישים בגודל קדושתם בברכת ימי חודש ניסן הבעל"ט, שהינם 'מים המבורכים' להצלחה וסייעתא דשמיא ברוחניות ובגשמיות ובכל העניינים לטובה.

לפיכך על פי רוב היו בעלי היערות עושים את מלאכת כריתת העצים בימות הקיץ, כשהיער פורח ומלבלב וניתן לעבוד בו בנוחות, ומצד שני היו שולחים את המשלוחים הגדולים עם תחילת החורף בעת שהשלג יססה כל ארץ, והגלישה נוחה על פני הנהרות הקפואים.

אולם עתה, משהגיעה הצעה זו של רכישת היער הגדול באמצע ימי החנוכה, מחמת הדחיפות והנחיצות של המוכר למעות, נמצאו הדברים הפוכים, מצד אחד אי אפשר להתמך עם כריתת העצים עד ימות הקיץ ולשולחם רק בחורף הבא, כי הדבר כרוך בהפסד מרובה. לפיכך הצעה הטובה ביותר היא לכרות את העצים בחודש אדר עם תום עונת החורף לקראת האביב, ולשולחם תיכף בחודש ניסן, שבו עדיין נצרכים במחזות רבים לעצים.

אמנם עיקר הבעיה היא, שזו העונה של חודש ניסן נקראת 'עונת בנינים', ומזג האוויר בתקופה זו נקרא בפי החזאים בשם 'נדנדה', על שם שמתנדנד בין חורף לקיץ. התקופה נתונה לשניינים רבים, ואי אפשר לדעת עתה בימי החנוכה אם בחודש ניסן עדיין יהיו הנהרות קפואים עם השלג שנערים עליהם, וניתן יהיה להריץ את משלוחי העצים על גביהם, או שמה באותה עת 'קדים' הקיץ לבוא וכבר תתחיל עונת המפרשת השלגים, ואז כבר לא ניתן להסדיר את המשלוחים, שסכנה גדולה היא לעבור עם מטען כבד שזכה על שלג המתחיל להפשיר.

- על כך בדיק הגיע הסוחר דן אל הרבי בשאלתו הקשה, יאמר נא הרבי, האם בחודש ניסן הבעל"ט עדיין ירדו השלגים על הנהרות, או שכבר תצא חמה בתקופה להמיס את השלגים? - שכן בשאלה זו תלויה ועומדת כל העסקה כולה, אם יכניס עצמו

לאחר שנים רבות שמתפלל בלא כוונה, שאין מכניס עצמו כראוי בלימוד התורה, או בשאר עיונות ופושעים ששקוע בהם, ונדמה בדעתו שאפסה כל תקוה ולא יוכל לשנות עצמו. - על כך יביאו האות והמופת לפניו מחוג הפסח דגן, כשם שהבית שכולו חמץ משתנה בבת אחת לבית חדש ומחודש כולו כשר לפסח, כן גם האדם עצמו יכול ומסוגל להפוך את לבבו ולהתהפך לאיש אחר, להוקיע ולבער את כל החמץ מן הלב, ולעשות את עצמו 'כשר לפסח'!

כנוסחת תפילת ביעור החמץ שבערב פסח: "פָּשְׁם שְׂאֵנִי מִבְּעַר חֻמֵּי מִפְּתֵי וּמִן שִׁטְוֵי, פֶּן ה' אֱלֹהֵי וְאֵלֵי אֲבוֹתַי תִּבְעַר אֶת פֶּל הַחַיִּיזִינִים וְאֶת רוּחַ הַטּוֹמְאָה תִּבְעַר מִן הָאָרֶץ, וְאֶת יָצְרֵנו תִּרְעַ תִּבְעַרְהוּ מֵאֲנַפְנוּ, וְתִתֵּן לָנוּ לֵב פְּשׁוּר וְלֵב הַסְּטָרָא אֲתָרָא וְלֵב הַרְשָׁעָה פְּעֻשׁוֹן תִּכְלֶה וכו'".

ידוע מאמר העולם ברמזי 'הגאון מוילנא - דער ווילנער גאון', כלומר אם רק תרצה תהיה גאון! [ווייל-נאר, רק תרצה], כי הנך בהחלט יכול ומסוגל לכך, ואם אינך גאון סימן הוא שאינך רוצה מספיק. כנודע מאמר החכם שאין לך דבר העומד בפני הרצון!

לפיכך נותנים לו לאדם שבוע אחד בשנה, בו מתנקה ומזדכך מכל חמץ ושאור, ונעשה נקי וכשר בתכלית ההידור. - כן תוכל אם תרצה, להפוך את עצמך ולבער את החמץ הטבוע בפנימיות הנפש, ולהשתנות כל דרכיך לטובה ולברכה.

• § •

באחד מימי החנוכה הקדושים, נכנס אל הרה"ק מסוכטשוב בעל 'אבני נזר' זצוק"ל יהודי נכבד סוחר עצים מפורסם בפולין של מעלה, ותינה את צרתו בפניו, כאשר חננו השם יתברך בשש בנות טובות ומושלמות בכל מידה נכונה בלעה"ר,

אך כדי להשיאן עם שידוכים הוגנים המתאימים עבורן זקוק הוא להון רב, הן בשביל הוצאות הנישואין עצמם, והן כדי לשלש דמי 'נדן' כראוי. - ועתה משאלתו בפניו, היות שמציעים לפניו עסקה טובה ומושכחת לרכישת יער עבות, שיש בו אלפי רבבות עצים טובים ומשובחים, שניתן לגרוף בהם סכומים עצומים! - ועתה שאלתו היא אם לבצע אותה עסקא מעליא.

לכאורה נראית עסקה זו כהזדמנות נדירה, הסביר סוחר העצים ברוב חשיבות, שכן בעל היער זקוק בדחיפות לכסף מזומן [קעש], ומעוניין למכור את כל עצי היער עכשו מיידית, ובשביל כך הוריד את המחיר עד כמעט לחצי!

ברם דא עקא, שעתה בתקופת חג החנוכה שורר ביער קור מקפיא, השלגים המרובים מכסים בעבות כמעט את כל חלקי היער בגובה רב. כך שאין זה אפשרי כעת לגשת למלאכת כריתת העצים, המצריכה פועלים רבים שיתהלכו במלאכתם ברחבי היער שעות רבות מן הבוקר ועד הערב, וככל הנראה רק בשלהי החורף בסביבות חודש אדר יוכלו להתחיל במלאכה.

מאידך גיסא, דרכי משלוח העצים בימים ההם נעשו על גבי 'רפסודות' ענק שגלשו על פני הנהרות הקפואים, וכך היו נשלחים משלוחים ענקיים לכל עיר ועיר. ערים רבות בפולין שכנו סמוך לנהרות הגדולים, וקיבלו כך אלפי עצים גדולים וחסובים. כאשר בימים ההם הרי היו העצים מצוץ נחוץ ביותר בכל בית ובית, בטרם עיזן הדלק והנפט שבימינו. - ואילו בתקופת האביב והקיץ שכשבר מתחילים השלגים להפשיר, קשה מאוד להסדיר את משלוחי העצים על גבי הנהרות, שכן עיקר צורת גלישתן של הרפסודות היתה על מרבד השלג הנעים שעל פני הנהרות.

המתנה המושלמת-----
בשבילך, ובשביל כל מי שאתה רוצה להוקיר
 בפפר טיב המעשיות נמצא אוצר יקר
 של סיפורים ועובדות לשוחך שבת על כל פרשה ופרשה

ספר
טיב המעשיות
 המגשה כרכים

מיוחד: לוחים וכתובים ילדים ומבוגרים יוכלו ליהנות מסיפורים נפלאים

ניתן להשיג בחנויות ספרים הפזות
 הפצה ראשית, פריכו הספרים בהנהלת הרב יצחק פרידמן 03-6194114

על הברכה יעמדו

התורמים להפצת העלון

לע"י יעקב צבי בן ישראל	לע"י מרת הינדל בת משה ירסיהו ובלומה	לע"י מרת טילה רחא לרפואה שלימה	האחים היקרים העומדים תמיד לימין רבינו הרב יהודה בן שרה שיינדל והרב שאול יחזקאל בן שרה שיינדל וכל משפחתם - להצלחה בכל העניינים	שרה שיינדל בת טילה רחא להצלחה בכל העניינים	לע"י מרת חיה סאסא בת לאה נלביע יסיון תנצבה.	לע"י החבור שמואל מאיר ז"ל בן יבלחטיא רבי ישראל יצחק נלביע יח נסלו תנצבה.	גרפצ'יק סל: 02-5002321	קשת הרשת מימון י"צ וירידים מכירות 02-6257948 info@keshet-haheshet.co.il	גל.י.פ
------------------------	-------------------------------------	--------------------------------	---	--	---	--	------------------------	---	--------

יר"ל ע"י קהילת יבתי בבית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109 | shivti11@gmail.com

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך עוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור פגונוך ולהיות שותף לזיכוי הרבים. הפענוניים יקבלו את העלון כפייל (אפשר גם ישירות לדפוס) בקובץ ההדפסה. Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7173